

KONSERTAR I STOVA

Mark Eitzel er ein av musikarane som har invitert privatpersonar i USA til å ha akustiske konsertar i heimen sin gjennom musikkollektivet Undertow til våren. Kravet er at rommet må ha plass til mellom 40 og 60 personar, men det trengst ikkje scene eller lydutstyr.

Verten får fem fribillettar. Andre tilhøyrarar må betale 30 dollar.

Loudon Wainwright klarer seg med få effektar. Foto frå filmen

utgangspunktet – i den opnande tittelsongen «Surviving Twin.» Wainwright skildrar foreldra sine med øm nærliek og klok ettertanke, men ein sentimental, godhjarta mimretime vert det ikkje heilt, heller, til det er både far og son Wainwright for skarpe i kantane.

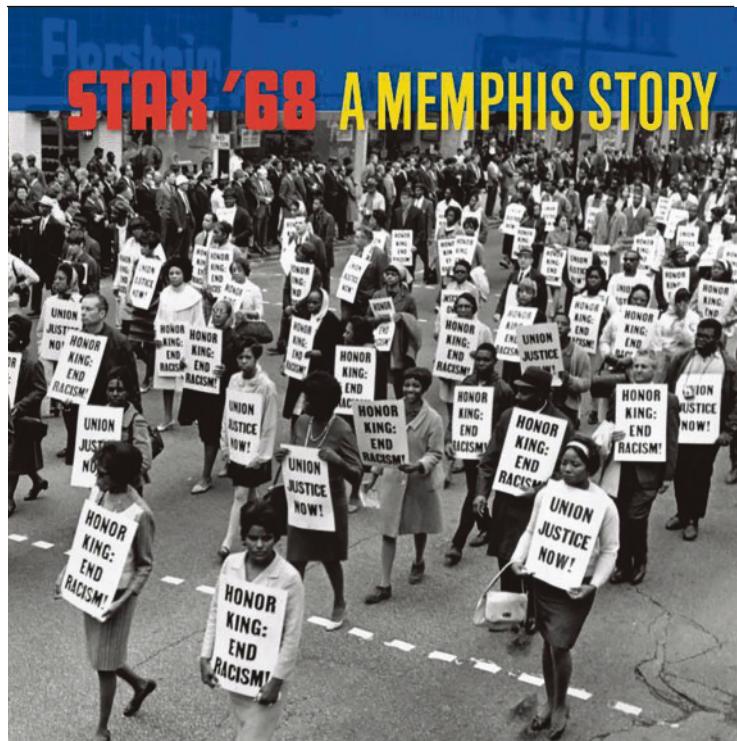
Trufaste lyttarar vil nok tolle å høre klassiske låtar som «A Father and a Son» (History, 1992), «Bein' a Dad» (Little Ship, 1997) eller «White Winos» (Last Man on Earth, 2001) igjen, og for mange av dei som ikkje kjenner songane vil dei vere ei oppdaging.

Wainwright, som fekk Rufus og Martha Wainwright med Kate McGarrigle – ein artistfamilie av

dimensjonar, med andre ord – fortel i sjølvbiografien *Liner Notes* at folk ofte spør han om kvifor han har skrive så mange songar om sin eigen familie, og svarer: «How could I not? They are the ones who have meant the most in my life, and they continue to have a hold on me, even those who have died. Especially those who have died.» Sitatet vert stadfesta i konsertfilmens siste scene, der Wainwright set seg ned ved pianoet og framfører «In C» medan fotografi frå familiehistoria flimrar over skjermen.

ØYVIND VÅGNES

Øyvind Vågnes er forfattar og fast musikkskribent i Dag og Tid.

KLASSISK

SJUR HAGA BRINGELAND sjurhabring@gmail.com

Kantorkandidatane

Korleis klang musikken til dei tyske komponistane som byrådet i Leipzig tykte var dyktigare enn Johann Sebastian Bach?

CD

TELEMANN,
GRAUPNER,
J.F. FASCH,
J.S. BACH:
**Er heißt
Wunderbar!**

BAROKKANERNE; OBO OG LEING:
ALFREDO BERNARDINI. LAWO 2018

Det er eit snedig tema det norske barokkorkesteret Barokkanerne her har valt: Dei spelar musikk av dei fire kandidatare byrådet i Leipzig vurderte som best skikka til å overta stillinga som kantor i den ærverdige Thomaskyrja i 1722. Den gongen som i dag var dette ein av dei mest prestisjefulle stillingane ein tysk kyrkjemusikar kunne ha, og berre dei beste av dei beste hadde difor sjansen.

Komponisten byrådet innstilte som nummer éin, var Georg Philipp Telemann (1681–1767), musikkdirektør i Hamburg og Tysklands mest populære komponist i samtid. Han er representert med det einaste reint instrumentale verket på plata, *Konsert for violin, to oboar og orkester i e-moll*, TWV 53:e2. I andresatsen «Andante» opplever me Telemanns fine nase for songlege melodiar, her málboren av fyrstefiolinisten Cecilia Bernardini, som spelar med varm, fortetta tone.

KRIGERSK MESSIAS

Men Telemann takka nei til stillinga som Thomaskantor, han nyttar heller tilslaget frå Leipzig som pressmiddel for å auka direktørløna si i Hamburg. Komponisten byrådet innstilte som nummer to, var Christoph Graupner, (1683–1760),

Det norske barokkorkesteret Barokkanerne spelar på kopiar av instrument frå 1700-talet. Foto: Mona Ødegård

i Zerbst i dagens tyske delstat Sachsen-Anhalt, ved hoffet der ho som seinare blei russisk tsarina, Katarina den store, budde. Kven stod så att på kandidatlista? Ein viss Johann Sebastian Bach (1685–1750), som byrådet i til slutt tok «av di ein ikkje kunne velja mellom dei beste», som ein byskrivar formulerte det. Det siste nummeret på plata er hans festlege adventskantate *Schwingt freudig euch empor*, BWV 36. Her merkar me særleg den spesielle klangen til Barokkanerne, noko som kjem av den vokale besettingsforma deira. Me kallar henne «solistisk besetning», noko som inneber at til og med korsatsane berre har éin songar per stemme, altså ein solistkvartett. Lèt korsatsane mindre energisk av den grunn?

Tvert om – Barokkanerne syner at sjølv ei lita besetning kan klinga storfelt.

SJUR HAGA BRINGELAND

Sjur Haga Bringeland er musikar og fast musikkmeldar i Dag og Tid.

Mangfoldige marsjar

CD

YMSE KOMPONISTAR:
Våre favoritt-
marsjer
LUFTFORSVARETS
MUSIKKORPS;
DIR.: LEIF ARNE PEDERSEN.
LAWO 2018

Gode marsjar skal ha særmerkte melodiar og streng form med jamne periodar på til dømes 8 eller 16 taktar. Men innanfor desse ramme kan det skapast ulike uttrykk og affektar – det syner Luftforsvarets musikkorps på albumet sitt, som er ein tour de force i teknisk presisjon.

Marsjar der bassen ber

melodien, tykkjer eg er særleg sugerande, slik som innleiringa til *Invictus* av amerikanaren Karl L. King (1891–1971). Men også melankolske melodiar gjer susen, som Erling Mostads (1913–1966) *Dragonregiment nr. 3's honnørmasj*. Dette er ein

Luftforsvarets musikkorps, som her flankerer eit F-16, held til i Trondheim.
Foto: Lasse Berre